

BESÍDKA.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEK LIDU."

ZÁVAVÁ PŘÍTEK LIDU.

Číslo 12

Wilber, Neb., dne 13. února 1902

Rok III.

Běla.

Pokračování

Báseň
Adolfa
Heyduka

Matička čte v Nebekliči,
nábožno je stáří,
Vojtěch výsev znamená si
pérem v kalendáři;
kolik dnů má na ratejně,
kolik plavil vorů,
kolikrát mu po žních bylo
jít na oboru;
co byl přijal, co byl platil,
co mu dluhem zbývá,
když něčeho zapomíná,
vázně hlavou kývá.
Běla zatím ustavišně,
jak když níva kvete,
do karkulek pro Tomáška
rudé stužky plete;
punčochy mu k zimě chystá,
kabátky mu šňítí—
při dělátku, pravím ještě—
někd' nerad špořil—
kmoťička to nadělila
dávno k tomu stačil—
a zas Běla hrubší uzly
sklepává a tlačí.

Zory h-cha zavřely se
dávno hodin díkem,
ale neba matky stále
kolébá už zvykem;
La pečině trojbarevná
stará kočka přede,
pod lávkou pes mouchu lapá
osud-li jí svede
a ten, věru stále svádí
a pes stále vrčí,
prstem-li mu Běla hrozí,
do kouta se skrčí.

Nedaleko na silnici
kola zahrčela,
Vojtěch k oknu, jak by maně
uklaňuje čela;
od městečka kočár jede,
více a více se blíží,
premaný na kozlíku
tranou zhuří,
sluha sedí vedle něho
a to jeho páže
ku vesnici od silnice
ouvozem jet káže.
Jedou k domku Vojtěchovo.
Kam pak jedou asi?
Stojí! Z vozu vystupuje
pán s šedými vlasy,
na očích má okuláry
z červeného zlata,
lokaj vrátka otvírá mu,
dvorečkem pak chvátá.

Skáče hafan z pod lavice,
vrčí, kňučí, štěká,
marně svadlou rukou brání
máti nedaleká;
Tomík zplakal na kolébee,
Běla v klín ho břeje:

"Zas štěkotem dítě vzbudil,
otevřte mu dveře!"
A když mu je otevřeli,
na dvoře je v letu,
zátím kočka na pecině
shrbila se v hřbetu,
protáhla se, umyla se
mýdlem skrytým v noze,
venku starý soudruh její,
štěkal na přích ve.

Zaklepáno, zavoláno,
všecko tiše čeká
a pan doktor v prostřed dveří

on si přelíhl,
oučel na své staré místo
lehá pod lavici."

Doktor zase: pozdrav pán Běh!
v laskavém dí zvoku.
"Zaplať pán Běh!" vece Běla,
chee mu líbat ruku—
on však brání: "Nechte přece!
jak se máte? Ruce!
Jdu pohlednout na Tomáška,
—nad ho ukážete?
věru, kludek r ztomilý,
rtvy jak by mu hrály—

hošík právě probuzený
chytil jeho ruku
a pan doktor laškoval s ním:
"Pustiš, pustiš, kluku!
z tebe bude silák ňáký!
vyrosteš-li zdarem,
nejtěžší ti paňuš připnou,
budeš kyrysárem!"

"Giraň ná; pán Běh!" vece Běla,
"nechej myslet na to
a kdyby měl kolem límce
trojnásobně zlato,
nechtěla bych!" Ale Vojtěch
slovo v posleď vložil,
"Inu, inu, být-li musí,
staň se vůle boží!"

Se stolu co Vojtěch zatím
zápisky své loví,
zástěrou máč židli čistí
panu doktorovi;
nutí, prosí, aby sednul,
on pak jako maně:
"Ovšem, abych hošíkovi
neodnesl spaní;
Vy však také přisedněte,
jsenť vám pravý mořil,
najdu z krku; pokayad bych
s každým nehovřil;
dříve mi však dovolíte
k opláchnutí rachu,
jenž ml cestou v hrdlo skočil,
vypít pohár nachu,
stará dobrá mělnična
starým dobrým líkem—
"slyšíš, Jene?" volá sluhu,
"Je tam za kozlíkem:
přines nám ji se zákusky,
které sebou máme,
s' ten vzácny boží dárek
ládně ochutnáme."

Už se víno v sklenkách chludí,
už ve hrudi hřeje;
a zas dokto: "Nu, Vojtěše;
pijte, výborné je,
stále ovšem zdrávo není,
svěžeš ducha májí,
více než tomu, který nikdy
vína nepopijí,
ale časem ducha křísí,
stará krev jím mladne....
no, jak chuťná?" "Trpké zprvu
ale pak jen sladně!
Příseň je však pomíchána
s onou šťávou rudou!"
"Příseň? toto! Přichut' ona
růvy jestiž púdou,
tetě známka nejvzácnější,
jíž se víno skvěje,
nu a potom neobtěží,
ale pěkně hřeje."

Pokračování.

HON. ČENĚK DURAS

hladký klobouk smeká,
za ním pes však ustavičně
na černém je fraku,
marně Vojtěch odhání ho:
"Půjdeš nezdvořáku,
lehneš!" a zas k doktorovi:
"Kňučí, juž vás čichá,
jakmile si useduete
hnedle bude zticha....

No, jdi! Juž je uchláhlen

nu a jak pak neštovičky?
pěkně asi zrály?"

"Tule pěkně, dokonale!"

"Vida, to mne těší...."
a pan doktor pohladil se
na průsvitné pleši,
šinul brejle v klenbu čela,
sáhnul dítku k lebec,
teménko mu zkoumal, hladil
přítulně a lehce,